

Право на звања имала је само властела. Без сумње су главна звања попуњавана из круга више властеле, а та звања беху уједно и достојанства, а често су служила на увећање дворског сјаја, док су на против окружна звања властеочићима давана.

Сва Србија подељена беше на веће области и мање округе или жупе. Свака је жупа имала по једно утврђено место или тврђаву, што беше средиште жупи. На челу веће области стајаху у прво доба кнезови и жупани. Нема сумње да то беху, иако не по праву наследства, потомци оних, некад мање више независних, племенских старешина. Они имађаху у областима веома велику власт, имађаху своју властиту чету војника, а и племићи бејаху им потчињени. Они дакле налице на феудне господаре у западној Европи. Али је ипак између једних и других било стварне разлике. Област, на челу које стајаху жупани, не беше феуд, већ непосредни део државе, над којим беше им поверена само управа. Оба назива налазимо позније само као титуле, али се чини, да је кнез својим чином био старији од жупана. Уз кнезове помињу старије повеље и велике кнезове. Тако је Немања, кад је оно своме првенцу предао велико жупанство, млађем сину Вукану даровао једну област са титулом великога кнеза. Назив великога жупана, после основања краљевства као да се није више употребљавао, а називом кнеза не служе се само највиши него и најнижи чиновници. Силна властела, која, не само међу племићима него и међу обласним управитељима, прва места заузимаху, такође се кнезовима називала, као и сеоске старешине. Реч „кнез“ то исто значи као и старешина, и по том је природно, што се један израз употребљава за разне ступње у државном организму. Владалац и сеоски старешина и у данашњој се Србији подједнако називају »кнезови«. Војвода беше вођ војске; али се и тај назив позније претворио у достојанство. У Босни су пак том титулом називани и обласни управитељи. Међу знатнијим вишим чиновницима налазимо још "казнаца" и „логотета". Овај је други назив јамачно тек од Душанова времена. Казнац је вршио дужност благајника. а „логотет" по свој прилици беше начелник царске канцеларије. Уз логотета био је, ђак као канцеларијски чиновник. Казнац или "Казњџ" значи cubicularius, а управо је оно што је на грчком двору био евнух, ушкопљеник, ευνουχος, castratus) На место «казнаца» требало је г. писац да стави реч «протовистијар» (протовистијар, πρωτοβιττιαριος, praefectus aerario), а то је управо стари назив благајника. Осим назива протовистијар, беше у старо доба још и ових назива : «вистијар», «хазнадар», «коморник», или «разложник коморе» (ризнице). У писму Твртка 2. помиње се «краљевски прокуратор», а у писму деспота Ђурђа «ризничиј.» Ђак "дијакъ" scriba, Ово последње звање моглоше добити и неплемићи. Веома важни беху и "рајишници", или управитељи пограничних области и градова, који, осим обласне управе, поглавито беху дужни да чувају државне границе од непријатељског напада.

Не можемо овде набрајати сва нижа звања, која се спомињу у старим повељама, а нешто и у Душановим законима, чији је круг рада већином непознат. Међу најзнатније административне чиновнике помињемо само "ћефалију" (које име долази од грчке речи "κεφαλη" и тек се у позније доба употребљава), који је јамачно вршио дужност налик на ону, коју су вршили често поменути „премићири" (primicerius) и владалац. Владалац — Владальџ, rector.

Ћефалија је седео у граду, што беше столица округа или жупе, али му се власт простираше не само на град, него и на округ. Сви административни и полицијски послови беху у његовим рукама. Он је пазио на ред у граду и округу; по путовима је намештао стражаре ради опште сигурности, за коју је